

Pályamű a Havasdi fele díjra

Egy lovag seregelmé

III. a.)

I. Sz.

ad 354

1871.

Delige:

Im! hallad egy agg rege

Kisfaludi C.

Érk. 1871. apr. 17.

50
177.

Nádasdy-pály a mű.

I. sz.

Egy lovag Szerelme

Selige:

Im. halljad egy agg rege!

Kisfaludi S.

I., Enet.

1. Gyorsan halad árja időnké' folyamanak
É' kúgo' fusamattal a multak' ölére;
Régi regis dolgok, kirben ha valának,
É' állnak é' tenger csendes fenekére,
É' ha tudni gyvárunké' rólok egykét hangot,
Le-le kell vicsorunk a buvár-karangot
É' felhokni a mélyrül a' betakaró' tistok,
Hákarok, ekredék, mit rejtenek itt, ott.
2. Fűkfabokros parján a' köke tisztának,
É' hűvös alkonyatba ha bonul a' csalit,
É' luto' habokos, loni, hogy ugrálnak
Kis fűge kalacokák, mi ugy' elandalis-
Merengve magamban járok én gyakorra
'Ja vötre lecsüngö' leveles bokorba
Deülök hallgatni kugasát a' ritnek...
É' sünö' gondolatim messze multba visznek.
3. Hallgasom, hogy át est illani fuvalma
Taraski örömben futossa a' tájat,
É' hol ide köhelleve, hol oda rohanva,
Csökölgatja sírtü lombátrát a' fának.
Nyomán a' fűt ága lágy morajta zajlik,
Talamennyi galulya mind utána hajlik,
É' sikkos susogás köls kéri lebonulva,
Hogy csökyával meg jöjjön elő' újra.
4. És tünnek elömbé' kövös regék
Csodás kinekettel, ama régi kőből,
Még mikor é' tájon dali kunok éltek
É' kmemben ak' emléti bus könnyűje csodul,

Gondolni ha kezdem: mire, hova lettek?
 Hol a nagy siskans, mely dombonul felettek?
 Hol van az a sirböl, melynek rideg öble,
 Fly hirnevi népet fedett el öökre?

5. Emlékezet el fenn a törnyű csatárol,
 Mely folyt vala négen Szikambria mellet,
 Hol kis napon is virsodult a virágrul,
 Cárulgi, piros vér, ide harras helyett,
 Míg Andarik is bösz párosá, Krimhilda,
 Etele hadával döntsö kárát vitta...
 Itt hulltak a hösök mely ere a sirnak
 'S lett lelök at eigen lobogó láng csillag.

6. Lett lobogó csillag, mely, mikor az alkony
 Deserisi lengő fészylés füre, fára.

'S hallgatni telepök a vak ej e páron,
 Madár poha fészkin mins leng lika pára,
 Mely, mikor az ej mely, hogy meg neste sincsen,
 Mins fúrge lidércilang földbe rakott kincsen,
 Bujdosva keletül felsünik e tájon
 'S haragos veslángos skör sies a hasaron.

7. Tűz messze kelesnek, száll csillaga kőkám!
 'S mig a kora hajnal lenyibborá kertek,
 'S tekerde éjfel rejtest huru kobán.
 Régi vege dallal ringasd el a leltem...

Madár nosza rebben, lomb is nosza rekken
 Bőst boms ejnek gyásf fátvola lebben,
 Lásom, im ott járval nagy, barna földárnyak,
 Hallgatni a sirböl mind forra kistállnak.

3

II Erek.

1. Már leveles hokta erdő, halom is sik,
 Már lengeti nagy szél a fakato völgyet;
 Pikkantva dalával a rigi se kiskit
 Felterni nyugalmát a vesesthangos völgynek;
 Már gyenge fagalyra kis ököte csalja
 Kez tartva ünözés, vidám beret-ajra,
 Hol a beret tören kis forrás vike cserdül,
 Anyalva fakó bükk-á barna, sudar csertül.
2. Tönn, meredek ormon, hogy csak alig látszik,
 Várak ul ott fenyben, szep alkonyi napnál;
 Bekkeg, ha ki látja mind csodálva válsig,
 Mers emberit kettel olyat löve raknál.
 Tönn a törnyű, síma, rakott marvány;
 Kiseben arany-élel meredek a pártány;
 Lett rajta müvet sok büvis ketü messze,
 Már kemnek at ilyen, bitony, igen tessző.
3. Etát meg, ha ki látja nagy drága kobait,
 Tündökleri fényül, köves arany-éktül:
 Tündérek illet, bitonyyal, at állis,
 Melynek nagyogásán emberit stem stédül
 Hát meg, ha ki látja, kisse noha neki,
 -Kerelem at rabbi atornal igeti-
 'S a tündér lájás, nagyogását benne
 'S kive, bitony, gyulad hó gerjedelemre.
4. Tekerde, kokenysem, barna, sugar pillá,
 Pici, piros ajak andaliso gödre

lebbenő sohajtól alig, alig nyilva
 J. pusztogva: "De más is szeretem ököre!"
 Éjfélfeketébb füv holló-pike. tollnál
 Bókavt öreg ember, de kiaba vólnál,
 Tüved, bixony ujra, lássán ifiúlva
 Régi, lobogó láng-szerelme gyulna.

5. Búbanatos arczát tenyerébe hajtván,
 Tündéri lakábul a völgyre kibámul,
 Hol a fenyves bércei, ringó lombotokján
 Kék köd omol siet mely völgyet vadonábul,
 Távols, arany-felhők fodorai közt kintse,
 Ven anyasas stáll a tája letekintve,
 É sémé sugar fenyve, minn vékony kúst stál,
 Hü feskőre, rágytól reszketve, alá stáll.

6. Itt is a vadgyak Tulkadotó Stárnya,
 Tul aranyos felhő, rengő napsugáron,
 Ragadta magával, J minn a madár ställa
 É annyi varakoban ragyogó világon.
 Hol gyönyör a bánat, a fájdalom is kiej,
 Holost szerelme elöször a szív fel,
 Hol könny ül a szemben, sohaj nyugak ajkon,
 Éj nincs a ki mondja: "És én nem sohajtom."

7. Szerelme a virág illatosó skirma,
 Mely, még noha bíró, támasz úde vágyat,
 Míg rajnala kelsen egyszere kinyilva,
 Riadó örömei közt birtokosánaki,
 Csak a kar, hogy akar nagy hó leke érje,
 Vagy a nap melegét hűvelőre coerélje,
 Mindjárt le-lesatnyul egy egy kicsi veszten
 É mire, estre venni, már hervad egészen.

8. Bánatos it is akis öli bú, gond,
 Mer hervadok immár szerelme virága,
 Komoru jivendő gyástan kive búsong,
 Mer, rég ki kereste, felelte Jistája.

Kellés a futo' hir feketisi gyásszal; —
 Nem inog a lomb, ha kello'coké se' stárnyal...
 ...Nincs kemberünöb, minn nap rajnala, - nyugta,
 Lángszerlem' kelte; lángszerlem' kunyta.

9. "Mittor amat éjel, tüddel jöve, mélyel,
 - Megered ajakán a panas' is végül -
 É ragyam kele jönni é földre le, skellyel,
 Unost egem edes öröm-köne'bül:

És estü stárával monda, de nem kistem,
 Hogy öröm állandó nincsen soha itten,
 Hogy perck örömet évi gond ak ára
 É derül nap alig kél bonus éjstakára.

10. Mittor amat éjen kicsi kivanáságon,
 Jüst örömérés é földre lejuttem,
 Komoru balvégzet, veszenes gyás' ér,
 Ék földi csdló csab gyűlt egybe kőrüstem;
 Aggott kóza kincses, lép ifju szerelmé,
 É könnyen, bír'a; csabiz kiu noi elmet,
 Tízta kives megnyer minvig ak ajándék -
 Mer a nem is kerd, mi axtal a stárvék?!

11. Engemet is megnyer, - nem ugy soha másat,
 destem kerelembül bajnok Tízta rabja;
 Oh, ha ki jossanak már ellene lakat,
 Oksalan ak folyvást vut vágya ragadja.

De komoru gyáston még meg se' sirasnam,
 Muls fedete kanyját mohosulni kagynam,
 Repesó reménytel bixvást mulasoknam:
 Csak Tízta se vólna kisten kivi kóttam.

12. De Tízta nem ak már, ki vól elinte,
 Teledi kerelemet melyet nekem esküzt,
 É kitesó csalard ak, hem bajnok, v'skinte,
 Ki megstegei gyávan a kimondott esküs;...
 ...Egy hir alig mulik, É im más esed ujra,
 É kinteni fulankját kebeleme furja

Hogy Tisza már így... ugy... Csak legalább egybe
Engemet a bánat sírjába temetne.

13. Ha mely aluvónál látnál mely a gyilkost,
Miként döfi törét nyugodt kebelébe
S kivételbe bizony sok ily gyilkos a kir most:
Alnok Tisza bajnok külsen feledése.
Abrándim elébe felhős vona' kesűség;
Életem, immar csak fekete setétség;
De látom előre, hogy et éles kosszu,
Sivár mezején, még felszárad a borsu.

14. Nagy törjem - e gyávan undok, csalatásom,
S nagyjam komor elmém' bánkodni flette?...
Kém;... borsu a' Störnyűt, restenest lasso,
Ki rám a' bu gyászos fásylat terítette...
Tisza fogott madár sus asszony; csabon,
Neki csalárd leltés kényere bocsátom,
Hanem a' ki csalsa, csalogatta lépre,
Nagy restenestkép' meglakola' végre.

15. Tisza csak akt éje Stomoróva lássa,
Hogy neki rajtam kül - nem lesz noha féjtem -
Kéles e világon nincs boldogulása,
Csapodár stive bár akarkova téjen.

S ne legyen kinyának se vége, se kofszá,
Gyűlölmé lohadván késo' bu komorra;
Többsz, valamint en, sivatni vesztessen,
Mely gyászal a' Störnyűt te verd meg, uristen!

16. Mintha vihar multán a' tájbonulatja's
Kélid fuvalommal kelo' derü vályja,
S még a' kúgi lombok tájdukra sirdulak,
Kélvész bizony okes, hogy tepte, kilátta.
Kerés Sta is, bősé indulata mulsan
Vára könyöklyjén aratra lebonulván,
Pergett fűri könyve márvány síme köre,
Hogy a' jövők mérs is nem látni előre?!

17. Itt-ott halavány fény, gyér, gyöngé sugárka
Attörse bonjár, majd boldog egeneti,
S repeső reménye, - e fúrge madárka'
Ajtán kele újra, édes vigaszt ének.

... Gyaru máská - stivben, ha fogamzik könnyen,
S kaja buja lombos sok véjsegetest könnyen;
Kicsi bizalomra korvad levelestül, -
Egy sterelemstül kivest gyökerstül

18. Leltés is atontul üresiti gondsul;
Vesi kemis saivol nyugati katarra,
Kulott a' nap épen lángolva lefordul,
S kél uide kél Störnyűn lagy alkonyi láma.
Jst éj tanyának vidám eüke gejed,
Vmat vigalomnak késo' dala terjed...
Egy egy viado kürt átkengi a be'csét,
Kéül a' vadastnak, nyomról ha letévedt.

19. Ott van Tisza is tán; - mig engem a' bunak
Störnyű gyarunak mar salakul enged.
S mig könnyim usána megesedve hullnak,
Olin mulatoz tán, tilos sterelemnek
Kéjens tra stóbal, aggódva, sokajjal -
Kjemet - en látom - vose' vályja kájnál;
Stog tengeni stivem vötkös mely gyászon, //
De bár ki kózá aks, magára vigyátkon...

20. Kútan befordul sokra stóro' kárba,
Köl sinde léányok vidám dala lendül,
S mins kicsi, dukkadt sok, stálan kankakva,
Munkár sűrög a' kőz - s fon pima selyembül
Lenge ruhát, mint köd, menyasszony; e kül;
De mivel ar est már éjclre söstül,
Mulatozgi mindet stabedra bocsátja,
S meglebben usanol az éj sűrű fásyla.

III., Enet.

1. A nap lenyugodt már bebokolt a határ;
 És kébe aludni elült a madárka;
 Tens csillag, ah eg sok künde csillaga már,
 Fészektelei úján idetova járva,
 Nig amott nyugaton felkők sörnyülnek,
 Késztve homályt a lopsakodó bünnet.
 Néha magyot villan s cselutain mindet
 Nyomon úri egy egy futó lángtekintet.
 2. Csitt... hallga... mi kördül a berek sűrűjén?!...
 Szép ifju vada'sz jön, vállán nyila tegye,
 I veritkes arckat némán letörülvén,
 Nézi, ferge szemét egy fénypontra s tegeve,
 Arctan csak indul nyomban, hol a lasskile,
 Gondolja, hogy ottan valaki tanyárik. -
 Vadat ürve, minz ma, a hegyeken, mátkor,
 Sokszor adott állást már nékie pártor.
 3. Utat tiri előtte szép, fényes acxela,
 Intván a bokótot, venyige vadindát;
 Ag, túske ha tépi, nem vetteg akér a,
 Csak ront, tiri előre a táj sűrűin at,
 Bolygatra nyugalmát fészken a madárnak,
 Fikz tova vaktában riadozva állnak;-
 Maga marad otthon csak a kicsi magzat,
 Nig az anya keblén iszonyu kín zakklat.
 4. Deli Tisza bajnok ne menj ma tovább már,
 Gederinda, túske mind sejtési veszted,

Leles utad vegett mind tudja, mi rád vár,
 Akér fogja nagy meg kacagányod, tegled.
 Ha téves uton jársz, ne keress jót már ma
 Legyen fejed' alja selyemfü, ne párna...
 Nagy cselutat tenni jobb éji homályon;-
 Mincs, oly bün, a mely meg valaha ne fájjon...
 5. Es Tisza tovább megy. Terebely fa tövén
 Már látszik, a' sűrűl, hogy áll a sziroska,
 Fenyárbán előtte lebeg ott a rívény-
 Glappangva kutodik mely árnyu bokorba,
 Visszálmi, kiti ülnek a tüz köteleben?!...
 ... Ifju Bud örömben, izes estebeden
 Arctan ah öreg nagyidejü Bártan,
 Szár év' tele láskott' sár homloku arctán.
 6. Hanem Tisza bajnok valakie vár meg,
 Mást is keresett ott lángfenyü szemével,
 Kinek oly örömet hallgatja dalát reg,
 Kutasva e' berket keso, komor éjjel.
 So' Tisza ne pillants e' lányka szemébe,
 Lebüvöl a teged, rabba tess a végre.
 Ne menj oda hozza!! Emlékszel-e rája?!
 Estüdvött szemelmed' tündér éza rája.
 7. Ne menj oda hozza?! Nem látod a tüzenél
 Örövendéi Budot boldog szerelemben,
 Ki ha kedvesével játékokat ütnél,
 Sertö uri göggel, bátran vele szemben,
 Akhót mondana rád, es hidd el, ez' atok
 Szonyu idöket hozhatna reátok.
 Ne menj oda hozza!! Indulsz?! no no... majd majd!!
 Sok lesz az a könny, mit e' tett büne hajt majd...
 8. Es gyors rohaniással Tisza oda termett,
 Dejhara nem jött okos ige ája,
 Hogy előtte állott a gyönyörü gyermek,
 Hogy rája livellett tündér szemé párja..

Remérmese arczatal fióls, mint a leánytó,
Kinek ajakánál az első igérszó,
A szerelem' első igérete legyen; -
Őröm és felelem együtt vala ebben.

9. Elmondta, hogy ő jött magas Tizza várból,
Vadástani az erdőn karcsu futós ökre,
De kiter a kimerést éjjeli tanyától
Pádsait előre, messze megelőve,
A rengeteg erdőn hamar utat vesztett,
Nem akart pedig ott maradni ma vesztet,
Hanem ide fordult kiseréji tanyára...
Mást gondola lelke, mást mond vala szája.

10. Mert bizony a fétől hallgatott a bajnok,
Hogy székelt indulás Cycles fényű becében,
Irengő tegetere merengve lehajlott
Egy tört ibolyacskát homorúan nézve...
Nem mert ota nézni; felt, mintha kilitmák
Lelke tükrötől azt a régi mátkát,
Tündeit ésa ajkányt, kit, bárka kerette,
Deli Pónaers reg' örömet feledne.

11. De ha Póna máse²¹² Alonba' ki tujja...
I megragada' lelket új, vonda, out eszme...

Histen annyiféle a női szív utja
I hogyha balon indulst sem vagy akis veszte;
Könnyen vára tésztet emerrül amarra,
Ne hidd, hogy akert mást kebled bu Lavaja,
Legfeljebb, ha mikor a virágot keded,
Kegtepi törise egy kisse a keded.

12. Majd nija, tekinte epedően ottán,
Emlitte sokáig kikerény szeme baját
E gondolatában messze kalandozván,
Szerelem ilte meg bódult szive' táját,
Lángoló szerelem, melynek fény sugarai
Ragyogva üle ki két, piros arczára,

Ragyogva üle ott fekete szemében,
Mint irányadó sít a homályos ében.
13. Te se tagadd Póna, kiser ak ugyse használ,
Ne tagadd, ha Tiszát kived megkerette,
Lelked tükröiben mutatkozik az már,
I ha kitudják kiser mit tudni felette...
Lásd a szerelem mint virágokrom, olyan,
Ott fejlék előbb a himbóba titokban;
Este nyoma kiser I már - a hajnali pírnál
Kelyhen a tarasnak kiser harmata himbál.
14. Himbó vala kebled, ki tujja miolta,
Rejtven csira-kirmát edes szerelemnel,
I nem hajnali pír, de Tizza szeme völs a
Teny, melytől azonnal kinyitnia kellett;
Csak arra vigyázt most, hogy a nyila szivomra,
A csapodár pillét, bájos jöve vonja...
Vagy tán nem egészen a virágon áll a;
Hernyöt szülni, ha rá lengő lepe szálla... !!!
15. Kenj, fuss! Tizza kövözt, kiser vírom a néked,
Kedd vallairól már a nyilat a tegett!
Hozz csak, szaporán hozz, lepihenő steket.
De rá szemed olyan epedőn ne szeged!
Nézz Budra, minő bus, levest leszen este,
Jobb lenne, csak ő' rá, ha seinteni te...
Vagy tölgy ibolyával-mond-illik-e öfke;
Egy leveliker meg' elted mi kisse?!...
16. Vagy láttad-e már te a berk, virágot
Virulni oly épen, dus földbe tevé át,
Kins a minő szinben hajvánsa virágot,
Kig a régi tanyán, saját körében áll.
Micsod a szandar csert sziklás hegy, földbiul,
Te a gatdag völgybe, meglátod, elvirul,
Legboldogabb minden ott, hol sosa szikla,
Kins vágyónál nagyobbra, miert egyedül te.

17. Ule Tista aksen ites vacsorához,
Lubogó, nagy túróval szép Róna kózá aht,
Ule Hótelépen a Róna asztalhoz,
His egy nagy úró csónak már régóta farasolt,
Bajnok Tista jötték meg előre se vette,
Dankaság fremeit rá, most ha vesette.

Igazt neki mondván egy skives "jü estés",
Kínálta, hogy ennél, kínálta: "no tessék!"

18. Öreg ember vól ó, his a futo évek
Deris, boris megvideltek immár,
Vig napjai régen mind tova tünének,
A hideg, komor éj vár rá a sötét sornál;
Olyan vala ó, mint sárguls lomb az ágon,
Telig leválna tirom a hervadt virágon;
Nem kell kiváts, hogy levázza, letépije,
Hisz a fuvalomsól régére jut élre.

19. Vési reményeségis, örök bírdalmias,
Pányára forrázó ifjú, deli Búda
Xéltüle bizony, mint felig avult agg ág
Már támasza nélkül, his élni k' tudna.
Telveste magához, ügyefogyott árván,
És jó kive gondjait felébe hitárván,
Mint roskadi tölgy a cseperedő cserjék
Kérte, s "e lesz - monda - támaszom egyetér meg"...

20. Ezt vala aronban a vacsora végét,
Rá kabolatejbol áldorpiást ivának,
Aksen fáradt testtel, nyugodalom végét,
Utat pihenőre, árnyába a fánál;
Ule dali Róna off atya élbe.

Dehajtva fejét hon szerető fivére,
Kép harja pindok off atya nyakára
Mint viruló rejtény a mohosul jára.

21. De tük steme lárnya, his szép steme fenyve
Mint ragyogó csillag Tistára sugarzótt
Mint, ha his a munnak villam, tüke érne

Tista e sugarból bürölve ugy állt ott,
Aksan mehengő stemet lele kunnya
Előtte hitáruka gyászban egész muleja,
S élbe hitáruka, messze jövendője
Bizony csak örömet látott hi belöle.

22. Ez alatt az öreg stónak eredt lassan,
Dals kérvé regelni a szép ifiaknak,
Öreg Aksiából, csirakodó kámban,
Földjére hogy érke stáles kunnianak;
Hogy jöttek eterny; be-ox rengesegin sul,
Mésste, hol a nap is nyugvord indul,
Hol a garbdag földes Múhat, Tista moesa,
I megkendőle kivebe - Reggö kuru kobka.
V. Cnek.

1. Kiti virágon jászli kello,
Bibor egen róza-felkő,
Napkeletről napnyugotra,
Kunokkal jött vándor usra.

2. Bibor égnek harmas gyöngye,
Usra kelő kunok könnye,
Jászli kellenek illanása,
Vándor kunok fohajtása.

3. Távol uson a katasul,
Magas hegyek állnak gatul,
Magos hegyen fa tömördék,
Lak a munka, mig átérnek.

4. Párdok alatt reng a vadon,
Nem sargad ott egy stakabon,
Piad a vad éne, arra,
Kunok usja felkararja.

5. Vágtató min sik hasáron,
Könnye tömlő gyors vitáron,
A kun sargat, viski, lottka -
Kincsen annak veje, hofka.

6. Ertek öfenek fordultára
Volga folyó sík partjára,
Folt titokban sátras verve,
Lepihensek egy éjjelre.
7. Vén góth király, Hermanovik,
Puka ágyán ugy álmodik,
Mintha esendes nyugodalma,
Még az éjjel megtarannák.
8. Ugy álmodik, — im áronban
Gyors futárja csak betoppán:
"Uram király, Hermanovik,
A te napod alkonyodik!..."
9. Volga vizen sok a sellő,
Mint székellő, mint a székellő,
It hun serges ott áshotta,
Vészedelmét ez okolta.
10. Sok jó góthod, mint a mávár,
Két alma közt vihar talál,
Szerte riadt kélsalanul,
Örül, ha van ki szabadjul.
11. Uram király, Hermanovik,
Mikorra tan hajnalodik,
Palotádon a hun sereg,
"Ki megvédne, nincs embered."
12. Hermanovik csak hallgatta;
Lápad járul ábrázata,
Kétin befordul esendesen,
Nem is ebéd fel sokasem.

13. Kétes-góthok bírodalma,
Bérte, völgye, síkja, halma,
Csak mig a nap felkel, — leestél,
Hős Balamir ketere szállt.
14. Dniperen túl, a Pruth megett,
Nyugati-góth meg esels vesett,
És Fridigern, a fejdelem,
Ugy van a hunra küntelen.
15. De mis ér a gyors patakna,
Hullám ha feldagadna,
Az élbe gördített gát?!
De nem dönsve, rajta ronsát.
16. Njil, hun kétkén, bitson talál,
Mindem lovás egy új halál,
É mig egyle itt, lo küntelen,
Késik a sul-parson terem.
17. Tölre most a rengő ijak,
Jöbe kardja vértül ittak,
Hullanak a góth vitések
"Fridigern fut: "lova lökél!"
18. Nyugat-góthok bírodalma,
Térme síkja, völgye, halma,
Csak mig a nap felkel, — leestél,
Hős Balamir ketere szállt.
19. Vols több nép is, ki tudja, hány:
Jelon, Kozár, Kenül alan,
Góthok vesztés látva, hallva,
Nem álltak a hunnal harokra

20. Horva kincses ajándokul,
Monvák magok barátokul,
És ki magát így megaldotta,
Hun nem barja, de gyálakta.
21. Jitka, Duna' parja mellett,
Majd idővel meg-trikentel;
Lát ott elég legelkeső,
Tadát nevel a bérzető
22. "Óki tallón Lugo skello",
Dorus egen barna felhő,
Napskeletről napnyugotra,
Hunoktal jött vandor utra.
23. Lugo kelnek illanása;
Turo' népek riadása;
Barna bonus ének gyöngye:
Katakstanok kisirs kénye

V. Ének.

1. Elszállott már az éj lomha, nekét szárnyán,
Róksapros szimben kel a piros rajnal,
És az orrot, a völgyet futosva bejárván,
Hella paripáján gyorsan tova nyargal,
Ragyogó napsugár ottan úri nyomban,
Zendül a madárdal a süri vadonban,
Zendül a juhászkiás, riadóva széljel,
Beszölt az egyként az orrot a mélyjel.
2. Mint őt feji agg, áll a Pérvé, szembe,
Nagy szikla szemével oly mereven bámul,
Hala, kies völgybe, hol a vögtelenbe,
A bérceken alszal, tán ki a világbul.
Tetején köd ül, mint oláron a fűszője,
Ragyogó Hegélyü felhőkbe sünöve,
Ja merre lenyúlhat kis katalmas karja,
Minkha két fészollal volna betakarva.
3. Már gyász havasalként a Cyblis alanszab
Nehézül a bércek vállára mogorván,
És mikor a tél hosszú kivatara lankad,
Kiesi virulátra, virág fakad ormán.
Tetején elomlik a kelő nap lángja,
Mig a futo ének fekete nagy árnya,
Völgye komor büklet megüli fűtében,
Fűlőssan alább sülyed tikkos fenekében.
4. Csúng az éj harmas a méző füvére,
És ha fuvalom éri, reszketve alá hull.

Minn, mikor a' sziu, ha fájdalomtól sérül,
 Remegő könnyes ejt a' szió pillánul.
 Tompa subrogással ringnak a' levelek,
 Ha velök a' reggel skelloje enyeleg,
 Éa minn futó tájon tetőre, halomra,
 Vig tánczra verődik bokor, fű, Éa lombja.
 5. Már a' völgy feketén, föld lombokon alsó,
 Napfény nagyog ott, ott a' patak tükrözén,
 A' süpi vadonból, sejtő nyihogással.
 Éa, hűséri komys-vidor ököke min.
 De harsan a' künszó, a' csorda megindul
 É fut erre, riadva, meg' arra, a' kúnsul.
 Ég lebi ha rohan; nyil veri, ha lonkad;
 Les kövesi jajjás. Éa vész, ha hallgat.
 6. Emitt is, amott is, mindenfelé, szerte,
 K; k; suhan egy nyil a' szió bokorból;
 Ébukit a' gyóts vad sküppiben átverve,
 Éa' harmatos füve pirov vire csordul.
 Lok nagyon ott immár letenitve sorba,
 Alig egy kettőből áll a' futó csorda,
 Ék nem is üldöki, van elég vad mára,
 É kardok völgyön bucsu-takomára.
 7. Puka nyugalmán fel, hadi lármá verse
 Valamennyi kunnak, étel bírodalmán.
 Kard fulsa kés vire, kéles kataslette
 Ékés, vireget, csatára Zavarván.
 Pengesi a' lansos hegedűje kúrák,
 Dicserve, dalolva a' csaták bonnyát;
 Csillaga is fénylik már Fladur Estennek,
 Jutése nyomán, majd nyugat fele mennek.
 8. De még Zavaránál nagy lakomás ülnek;
 A' kúrszó völgye vigdlomra perzdül;
 A' szió daliai ma mind oda gyűlnek,
 Ota jön Ésta is, egest' keregestül.

A' szió nagyvire föld levelü gallyak,
 Sátornak, a' stolgák, halommal vagdalják,
 Ékés csapnós lejtőn, meddig a' stem laskak,
 Éptenek kossu, mulatoki sátras.
 9. Már röpked a' legben, magásra kinyulva,
 Ott röpked, at ernyős sátorak elötte,
 Aranyos kún sátló' kimelett turulja,
 Melynek puha vastagát Éa maga stötte,
 Körben a' eledéig lágnál bixony olyas!
 Éa maglya türeknél kusa vadak forgas,
 Ott a' boros tömlőt, csapolja előre,
 É kútszes aranyos kúpakat belöle.
 10. Hol ide, hol oda, parancsais ofszván-
 Jar a' serény urnó, kinyöve alá, fel,
 Vig zaj, nevesis köcs, a' munka foly oszfán,
 Körben, karikában, meddig stem löt el;
 Tával hegyromról szió hadi nepek,
 Valami kús völgyi hangyabolynak nékne,
 É kuralynönök Éa is, ki parancsol köcsök,
 De csüggeni baján kötelebbre jöcsök.
 11. Jéti pirov atczas vöröskinnü latsyol,
 Kástul, vöröskinnü, hogy vedje, hogy ója,
 De stemé sugára aton ásvilágol,
 Minn kápiáli kúdon a' nap lánggolyója.
 Megáll olykor olykor sátra' halomján,
 Stemé sugaras a' szió kúdebe nyomván,
 Valakis keres ott, stemé, szió, lelke,
 Minden gondolatja, lekösse egy helybe.
 12. Ma, gond kive' káják, nem üli, minn tennap,
 De vörösa-reménnyel mulat, süide vagygyal,
 Hogy, rég ki kerebbe, öleli mindennap,
 Régi kerelemmel fan jönni fog által.
 Nagyogi vöröskinnü csillan stemé gyöngye,
 Nöskiv kerelemben bixony igen gyöngye.

Meg tegnap a busól, irad ma örömsül,
 Hisse csak aligszag hárad fel a könnyüül.
 13. Ha madár a lombon, fél kint a lombon,
 Sü, fa levelestül, lágy faja ha rekdül,
 Live tepelődik susakodi gondon:
 Jön-e már, kine vár, folyvaist, kora reggtül.
 Küss harsan akonba... mind, mind oda német.
 Domb adja halomnak, halom adja bértnel,
 Bercz adja, ki südja, mi tájnak e hangot.?!
 Vájk, bértnel - e sölle oly jászli vigan ott.
 14. És támad a völgyön riadalmas láрма,
 Harsány Hava lendül a tárogasonak
 Idagad vosszhanggal a sájk be-bejárja,
 Vidám nyeresze, fúrge mokány lónak.
 Fekese görénye nagyot, nagyot lobbán
 Ha lovagja küssé. Sarkanyvossza jobban.
 Versenyt lús a stíllal, ha bucsdaják felés; -
 Titta daliai a tanyas elérésék.
 15. De minek rajkolyam a lakoma lépés.?!
 Erdesebb annál, mikor az indulat,
 - Alippen az elég szigoru messiség -
 Borsól, kanczatejsül vidám kedvre gyulad,
 I megered a bértnel kövevényes ája,
 I live rejstett tikkat, kitti elötartja.
 Rajzan neveséssel nagyot isenak körtbe,
 Fegye, Havával, Titta állott körtbe.
 16. "Fág obli kussam az én is emelintem
 Egy gyönyörű lámpás, ott a bértnel alján,
 Ha majd e csatából meghoz flavur-isten,
 Vigadotunk annak fényes lakodalman;
 Oda vörtem én öt magas Titta vámba
 O lett élesemnek egyedül pája".
 "Jók kerencsés körté" - és ittanal újra,
 Csak az Ha arca válsokott most bura.

17. ott, a bértnel alján, ha megis akonban
 Elméjében akkor sán nem Ha forgott,
 De Róna, kis ö rég steret, alattomban,
 Kivül a hirs hordott sok, sok csuda dolgos, ...
 E, h mérei virág nem nyilik a végett,
 Hogy diste beleszen Titta kebelnek;
 Hanem, hogy usára hussessél mins pompa,
 Miasa, ha visten máj, stis nást vigalomba!
 18. Kint nyugalommal stis Ha magában,
 E, érkelem-árja, mins vers habu hullám,
 Nyugvóra gyüvölö, gyöngé ringanában,
 Uj stis rohamig lassan csilapulván:
 Bebevegys ö is a lakoma-kajba,
 Vidám neveséssre nyilt meg pirod ajka.
 O de csak olyan völs csalta, csinált kedve,
 Mins mikor esö hull nap stis vesetede.
 19. De, miként az egen, a minve skivánány,
 Bivros kine épen ily percz foganásja,
 A felö bitalom, stis Ha vortafán,
 Titta köst új gondok ajába ragadta.
 Ha pedig, mins pok, kivesett kalóján,
 Csüggött Titta bajnok kétkedő valóján,
 I látas tüzelemben, nyugtalanul beke,
 Mikor átad már fenn a kivesett beke.
 20. Vege lett akonban a vig lakomanak,
 Pátsát, segyverés, kitti löveste,
 Tamada bus faja bucsulók jajanak,
 Jst, ott kottikhangkó sirás kötepette.
 Vajon katta jost-e? Ujfenk katta tirst-e?!
 Akon, stis testvér stomorodva kérdte.
 Sok steretö is jost, könnybeborult stimmel.
 Válsi kedvesétöl, mins jost stimmel.
 21. Jst stis stemü Róna halott haloványon,
 Arctán üle gyávta rejstett, siralomnak;

Csak félve kénszett szés a solaságon,
 I kéblében a feltés kigyói talongtal,
 Lásva füstös sárol, kündeir fűz karján,
 Ajkát netki csalfán, bucsucsóbra tarván;
 Haloványult jobban, mignem usóljára
 Lerogyott a mekö' ipuha pálsitjára.
 22. Oba leve mindjárt a boldog aranyvár,
 Egy pillanaton a szesomla felette,
 Mins romok a gyászal befusó folyondár,
 Arctás halavány bu, s késség, köpfe lette...
 Barctánnak is ottán arctán üle bánat,
 Búd' ifju stivének indulata, lázadt,
 De gyökni szerelmén már fűz se tudhat,
 I hűvösá bonus arctál ott egybe sör útas.
 23. Ebredj dali Rónam, aranyos virágom!
 Vesd rám sugaras meg ragyogó szemédnek,
 Hisz a ha leténiük tölem a világon
 Engemet a sirba késség s bu semernek.
 Gy folyókat az édes szerlem' igéri,
 Gy fűz késségét könnyekve igéri,
 De mikéns az arnyekt nem marad a fátul,
 Fűz fűzét arctá ott áll vala hátul.
 24. Bilonyó magánaké' bánisó valósul
 Intomdot iszonyu fájalom közt, s kette,
 I mins, mifor a szélben az ösz lombja tudul,
 Hervadt leveleit eregetvén s kette,
 I rive ugy vedül meg, lekulatva forba,
 Hite, reménysege lombjait a forba,
 Kutan rája, mins leveletelen ágra,
 Fekete hollaként, sötét, fofu skálba.
 25. O mást szeret ime... Nem... az lehetetlen.
 Szerelmét bírs, én egyedül akarom.
 I let májdan erő rá, let dult kéblemben;
 It fersett női fűz ördög, hatalom.

... I ha enyém a virág, okosan tenném-e?
 Ragyván, már himboban, hogy idegen seje?
 En sejem akolat, vagy más-se esküsköm...!
 I csüggött a valóknak édes szerelmükön
 26. Mes, Róna fűzjára, ölelé már ében,
 Rengő litiomként kebelére hajlott,
 És gyenge virágnak gyöngyharmasa képen,
 Kémben üvöltő örömrája hajlott.
 Nagy, édes örömben álltak egy solasig -
 De fűz beszedé bucsukba válik,
 És fájdalom-könyű Róna örömkönyű.
 Hi tudja, e bánat, fordul-e örömré?
 27. ... Szeretni híven, mins galambos, a pája,
 Szeretni, egészen ama kicsi dombig,
 Hol máj, a kihűlt stiv hamvadó iporára,
 Az ökögy könnyével onyokott, rög omlik -
 Fűvem a tiedül, Róna, megsarhulta,
 I ha máj e csatabul, nem sok idő múlva,
 Kincsösel, diadallal, vettta, latta tereki,
 Kentelem élesem egyedül seneked.
 28. De most tova szállok, a kiirt stára, hallo,
 Etele királykot nagy harokra hív engem,
 I miattam egyézt ne fettelette arctad,
 Vissza jövök én meg pirov szerlemben.
 Kúlott fűz csököt, nyomva homlokára,
 Kutan felpattans iramló lovára.
 Róna pedig, mins a támasz nélküli galy,
 Ott alahanyaslott fűz kinyaival.

VI. Érek

1. Min, mikor a gyermek sár slomoru gyászon,
 Kicsike virágát, hervadni ha látja,
 É kérdésgeri gyakran: „En drága virágom,
 Hogy egy alá csüggesz, lombod, de mi bánja?”
 Rona, bizony annak, nap-nap után egyre,
 Kérdőre Butót, már stomorubban vette:
 Hogy mi lehet gyásza, komorító gondja,
 Regi, vidor lelket, buval, de mi nyomja?!
2. Akán boros arczát testvér bitalommal,
 Gyermek, hű gonddal meg-meg simogatta,
 É minsha kora reggel stél jászlik a lombbal,
 Bud előbb remegő könnyet potyogatta,
 Majd meg, szive sajvult nagy, slomoru jajsál,
 Halavány, ajkán lebegő sokajzul;
 É lángoló homlokát tenyerebe hajtván,
 Loptogó panasza megeredt busajkán.
3. „Jaj, én e világon csak bura születtem,
 Gyászra növekedtem kicsi korom óta,
 Mert, kit szerelimmel, lángolva szerettem,
 Másnak adad szived, te szép, deli Rona.
 De önmagamér meg nem omolna könnyem,
 Csak a te jóvót ne aggasztana könnyem.
 Gyászat, bizony annak, én értem előre.
 Oh lesz e erőd majd, menekülni tőle?!”
4. Merz, mig Jista csolyás buccukva viattad,
 Tünder ita bosszúkat savorogva mens el,

- Kis Jista hős küslen megcsalt te miattad,
 É uri kenyé könnyen jászlik életeddél,
 Gúgje kicsiny ferget eltapos egy soppal,
 Töre leskur nyilván, nem éjstaka, loppal;
 Merz te vagy előtte, de nem Jista, veskes,
 Hogy durva szivétől, hajlott a tiedhet.
5. Bánja hű lelket, hogy ő, noha tünder,
 É arczát lepi máttar, sok ragyogó csábrak,
 Előtte, te bajjal oly messze ki tünsel,
 Ertes, feledése, hogy éne Jistanak.
 É serezt, kiuságon, min arlon a dudva,
 felsarjad a bosszu, nem vára, se dudva.
 Lelkem, deli Rona, érsz éli bánat,
 Merz láttam e bosszúkat savorgni usánad.
6. Oh, ha bibor ajkad' üdise mosollyal,
 Tünde ragyogásat, csillogó kemedneli,
 Tölem kora sörbe stomoru kantoljal,
 Engem' is a halál, hervadása lep meg;
 Dombon sírod lesz buval seli párnám,
 Ott várom csendesén a halált, hogy stáll rám.
 É mig hűs stéle söled lassan oda lebben,
 Itt minsha nyugodnam, testvéri öledben!!
7. Megrekkene Rona, valamint a nádskal,
 Ita tövénél lopva kigyó suhan alszal,
 Vagy minz a virág, ha helyére bogár stáll,
 Szirma kevis mézet, skivri moli vágygal.
 É mint tépett falevel mis stél sora fuvall,
 Lelkén teli gonddal, keblen teli buval,
 Ottan kele gyorsan, tarka mekőn sterve,
 Kö most pici lábát de hiába vette.
8. Frog vala lelke, mint habon a csónak,
 Fodra, futó stélsül felverve, ha loccsan,
 Nékte komor képet vola e valónak.
 Mis Bud szalom kivet felsás neki mostan.

VII. Enk.

1. Véget is aronban a' had riadalma,
Nyugalomra újra kiki katta tere,
Vigalomtól kendül, a' hon' begye, kalma,
Fjárt sküle, testver ölelse skivere-
A' szerető is jött hoszonval kaján,
Bajnoki dijjul azt átadni ohajván,
De, cha tan stomon hiv sköla felöle,
Lett neki halotti hoszon belöle.
2. Tízta bajnok is jött örömteli skivvel,
Egyenest a' bérken, hamar uson jávva,
Völgy, halom is bérkek tenemenyrens mind el
Maradvoktal próba, febesen usána.
Már lásskile a' cyblestejer kava itt, ott,
Fogy a' Turquulyasa penguin at-csillog,
Már lásskile egeisten, ott nyugoskile lombain,
Fozonyu teherkens a' völgyeket nyomván.
3. Nyugal Tízta bajnok lovánul a' rajtél,
Mins valami foztlam, skakadó a' füre,
I mire a' sereny nap nyugovóra kajlél,
I pikelő hód üle a' völgyön kövüle,
Már lásskott Szavár himagasló tornya,
Honnat le a' skellö vigalom fajt korda,
Mely ott, hogy elömlött, a' völgyeken skesse,
Dals lengé, felelve a' madaral derge.
4. De nem völt er a' dal, vig öröm dala már,
Bu küle' azt az öst hervadóti lombján,

- Mint, mikor az aiva temetőbe kijár,
Sörögni sivalmas köls anyá' sirdombján,
Skellé' fenn a' léges kurrogato darvak,
Bu üle a' skiver, ha usánok hallgat,
Hanem Tízta hóst most nem érdeklí mind é;
Tut viterivel, csak elöre setintve.
5. Hát ihon Szavár kápuja csak támul.
Tízta veski skühre futó lova féret,
Talamenny, vité' bajnok arctánul,
Sugárzani látod a' csudalat képet,
Lengö vigalommal a' várbul elébet,
Indulsak jával a' vári cselédet,
Elöl ha léstet, skép kó' paripáján
Aranyozott mense lebeg dali vállán.
6. Delesap, a' földig lengö, lilafátyla,
Puha sakarokens skészülval fejénul,
Dali természetek alig övi gátja,
Gombalyu tagjait fedi csupán gyémül,
Skép gyöngyviröl a' nyugati verőfény,
Ragyogó sugárban arctóra verővén;
Hüledéke nékel a' bajnokot itt lenn
I gyorsabban ver a' ver valamenny; skirben,
7. Tízta csak ugy amul, I vele minden társa
Skisalan örömmel skemléli tokáig,
A' tán rágya gence, hogy mielöb lássa,
I paripája csaknem gyors madarra valik,
feldobog usánok a' meredek lejtö.
Hát a' skégény Róna? Most mindens felejt ö..
Csak kánale képe, töda baja vonja;
Régi skerelmireli elevenül nyomja.
8. Tízta ne rohanj ugy a' csali fény usán,
Sudor, a' lideret csak sikereske veterel,
Tagy azt hisked-e, hogy ská más faju tán,
Igaki sugárral, vneréjú finnyel.

Lohase higy avonak, ha Fedeki fatyla,
 Lelkenek süköret, ha stemed nem látja,
 I megfondolt, indulván, hogy virágos Fedes,
 Lold Mevele alatt Rigyo ülhet, - merges.
 9. Ne itélj a vitnek sima tükörebül,
 Teneken at vörény, mifelül nem lásszik,
 Ne itélj a nőnek lép arca skinerül,
 Meglehet skiveben a pokol sanyákit.
 I mivóabb at alma rendezen, ha ferges,
 Csillogobb skinnel his a Rigyo, ha merges,
 Csabisobb at a nő kinek skive romlott,
 Tista Tista hisse fonsold meg a dolgot.
 10. De kugo kvatar fustaba, hi feket,
 Omló hegy könek, hi tud állni ellen,
 Tanácsa szavával a Tista skiveket,
 Jüdülata langját küseni a menjen.
 Birony, ak indulat, mint fergo skel támad,
 Tellenz, hi nem allhat, kerdő fustamának,
 At vitéli ragadja nekivadul vágya,
 Svéleslen utának közepe levágya.
 11. Exalatt a fimes värnep közelebe
 Jussott Tista bajnok viterei élen,
 Tá mostan Hának valamennyi népe,
 Ajakára hangos rialomszót véven,
 Messze futó körtben beruga a liges,
 Hiüneten Jutáhot H, maga lépess,
 I Háján csoda müvü koszon, emelven,
 Nyujtotta neki lép csabokkral a nyelven.
 12. Tista his köskine bajnoki nevében,
 Akután engedvén H, kerekmének,
 Megülni a karcnak sorját levegyében,
 Kengő vigalommal a värba menesete.
 Lest ott ma mulasság, vidám lene, lakmas
 Hona diadalman, hat hi ne mulatna?!

Nincs hun, Etelez, most hi pohars nem emel,
 Erette dobog ma tol eternyi kebel.
 13. A karcosok usban mind sora vegelik,
 Diadalmas arckal, tenger hadi tettök.
 Mikens nyomulának a Pajna virág,
 Hun föld telez mind elhagyva megettök.
 Temeidek vala ott hadifogoly, tsakmanz.
 I teli tarsolyak is hihi elötavan,
 Mutata a kincset ragyogó halomban,
 Csüggöttek akon ott látas kgalomban.
 14. Tista pedig, jüvön Jünder H, melle,
 Oly csüggetegen állt ott, mint a virág, ha
 Pajna bugarát a deli nap lövelle,
 I lágy skirmais alsal forró leve járva.
 I mint nyári kék egen tova tünt felle,
 Egy egy bus gondolat belkin akstökellest.
 Tlejtis elött meg felujul at emlek;
 Kiltobbanó mics is utoloot piblan meg.
 15. De jusanak immar magas Havarba,
 Hoda csatatérül megett, daliakas,
 Jünderi teremben, vig lakoma värba,
 Elhotta kene kengess vidító danakas.
 Ksibongva, Lajongva akutan keilene,
 Körtben, karkában ijak is vénel.
 Jünder H, melle Tista bajnok üle,
 Tekete kemeben mélyen elmenilve.
 16. Vön a skilajul, kedv egyre Lajosk hangot,
 Csengess a billikom gyakorbban egyre,
 Csak Tista, meg H, ülének buran ott,
 Eredő kemeit egy mádra kregerve.
 Jivóket, valami edes titok nyomra,
 Hi konytane att, kitarva, hi monova.
 Mar ime felis állt... Hirtelen akonba,
 Tud hoda bale Barokk a dus vigalomba.

Tista kövnek remlett, minsha valahonnan,
 Régi napok asján íjmerne a larsost,
 É serelemtől, bostól langra gyuladottan,
 Halkaja hiálstott, no raja vígan most,
 Lengő harajdon vígadó val keljen,
 Edes serelemmül ajkad énekkeljen - - - -
 De az öreg Barczán larsjára hajolva,
 A figyelő népnek homonin dalolta.

VIII. Ének.

1. Uule tavaszon meg
 Kisarjad a ven fa,
 Ego serelemmül nem kenge dalom meg,
 É fog kengen meg ma.
 Virág lakad olykor
 Meg vészel a fán,
 Deves hajam vészt már, bitony lepi ven fot...
 De raja, mulassunk, sívem ifju dalán!!

2. ... Cserjés berek alján
 All uri vadászak,
 Vadász vada futtat, már lesketi, hagyján,
 Kód üli a tájat,
 Vati, barna humallyal
 Nagy éj fede, mély,
 Hát fel, nozza rívsza, bokron, kövön által,
 Nyíllal, kelevéssel indul a kevény.

3. Tűz lobban áronban
 Öldals a cserényen,
 Pásztor bitony ott van, s fel fel oda, nyomban
 Indul, de serényen.
 É tűzfény s ceme-fényes
 Mind elveszi báit,
 Barczán dali lányát, tünter s ceme-fényes
 Meglátani marad meg egy gyöngye sugar.

4. Egy gyöngé sugar most,
Egyben lobogó láng-
Fégyes, eszes, áskost, lányokivóre halálóst,
Korább, hogy elolnánk.
I persennél esebesben,
Mint regg, ha pínul,
A lány síve skinten, már laigod e' sebben,
Egö skerelemben lobbanva kígyul.
5. "..... Oh kedvesem, én nem
Vadai sz vagyok ami csald,
Meglátni, de birni, mint síp feleségem,
Jér, nagy palotámak:
Étiistben, arányban
Kincs ott van elég,
Gyémánt, rubin és gyöngy wt, drága halom van;
Csak májé ki viselje, ak kellene meg...."
6. Jér, jér palotámak -
E' kincs a tied lesz;
Oh, men sívemes ma sík skerelem láncza
Csakolva sívedhez.
Tied leszek én is
Pusztán, egyedül,
- Oh édes ek óra, skemembe, no, mégis -
Egy egy kicsi könnyesepp, csak nékd, ide gyül...."
7. 'La' lány-: "me gyek édes"
Tízkon óra sugja.
Vén assya, ki óvja, már látni se képes,
Hogy tér gonoszt utra.
Vén assya skemét mely
Alom lepi meg.
Jostt éj komályon, a barna sesésnél
Vadai netki koszolán, bátran kileleg.

8. Fényes palotábul
Erdős hegyoromra,
Fősz, bonus éjen ifju ara bámul,
Sívés a' bu nyoma,
Mens, rég, ki kerette
Felette híven,
Fír hokza hínil, hogy immár ma felette,
I tilos skerelemnek sílebe híhen..
9. Májé rekken a' cser lenn,
domb is, nosza, lendül;
Kis sílmile kébben, mint éjjeli skellem,
Fájo skerelemtül....
Síró dala csattog,
Hogy lendül a' síj;
Még meg szakadókván, mikor bele kapkod
Kobor síci skello'lebbenve ha síáll.
10. Ifju ara párvó,
- Kis sílmile mondja -
Már messze sívedtöl párszolva salátó,
Fígely, no dalomra.
Bogor skeme annak
Éjél fetelebb,
Tündér ragyogásnál síebb bájai vannak,
Kinek ma öröve nyujtá kébelek.
11. Síp komlóká fénye:
Kék ég ragyogása,
Tízlebb valamint a' kavas-órom' éle,
Fonás búrogása.
Hajnal kora kéte
Mján a' mosoly,
Melytöl, hol elarad, mindenfe, síesse
Bu, gond elenyészik, kődkeis elószol.

12. A lány hie keble
 Nyomban, notha, láttad,
 Folyamdagadólens gyorsan növekedve,
 Bőszüdüke arad!
 Pundok cselet usnalk
 Bőszülz rohamán,
 Indul, birony olmi; alnok, cseles utnalk,
 Nyillal, kelevétkel a tünde leány.

13. "Hadd látom a tájos
 Gyöngytermesü rózsák,
 Lassú remegésvel suttogja magához,
 Sőt csörge folyón is -
 Hi szebb leibomnál,
 Mins rózsá, porósb,
 Várj várj ime csabó, angyal noka vólnál,
 Jjam nyila minjar' megöccsünteti most...."

14. Oh, mess dali, máskam'
 Te csalsad a lépre,
 Iha mennyem' vöröfenyét, sose' látnam,
 Lakolst' birony éne!
 Te csalsad én ifjút
 Hatalosba, csabam!
 De kossku bogaból hurok nedid is jut!
 Pendülj notha ifjam!!... "Hitemre találsz"!!

15. "Hah ifju vaddalom!
 Istén veled, édes!
 Sikolz dali Póna, gyöngyharmatos ágyon
 Kapkodva sűrűher.
 Ott ágya füvére
 "Hó" vére kihull;
 Ott ágya füvére, véres kebelére
 Hugo rotogás közt reszketve boml.

16. I ajkán kel atonnal,
 De gyöngyü vad átok
 A berki vadasra, kistlen hi-bizonnyal
 Jók szivnek igy ársott,
 Glogy élve mágaba
 Temesse be kans.
 Jaját kinevesse meg senkise szánja,
 Míg lassu halállal elporlik alans.

17. Ujult taváskon meg
 Kivajad a vén fa,
 Ego' szerelemről nem lenge dalom rég,
 Sfengett ime meg ma.
 Virág fakad plyphor
 Meg vésztela fan.
 De res hajam, vót már bironylepi vén kor,
 De rajsa mulassunk szivem ifju dalan.

IX. Enek.

1. ~ Mins vihar elejen, ha futó szél támad,
 Itt' sima tükre ringadóra veredül,
 Dalnoka Stavára elbőbe' tisztánal,
 Oh borzalom áradt, kebelén keresztül;
 Aztán veve mindig, aztán veve folyvást,
 Lengő dala folytán istonyubb Zajongást
 "Mire már a' dalnok végt' Stavá lengett
 Viharos Stavakkal töré meg a' csendet.
 2. "A dal folyamán mérs' sáppadt, éka, arvad;
 Jól láttam, akon egy istonyasos bünnel,
 Mit kebeléd eddig tisztolva letarrott,
 Minvent kibéjelt' vonásai ültek.
 Te vagy az a' gyilkos, ki megölelt orvul
 Mátkám, doli Ronám, de bírony e' torbul,
 Tor lesz ma halotti, álnot bünnis asszony.
 Nagy mented magad ugy, hogy gyanumbai lokadolon. //
 3. Hajh lárma szibongás ottan, nosza, támad;
 Baljoolatu arccal ösölesug a' néptég.
 "Nagy - Hihi Zugánal - gyanuja tisztánal,
 "Istonyu e' büntett, istonyu e' véstég!"
 Éka pedig, miként hígjó, ki fulánlját,
 Már regg maráiban veszte mége lángját,
 Tehetetlen stidlenz, menedeket, nérvén,
 Tájás palotája valamelyik részén.
 4. De sehölse' váls már' smiraha bírony ólsát
 Lesz volna tisztánal bopslutovár képe,
 Mins' fonyadt, virág, mis' adér letarolt, már,
 Önn-vallani akkéns' roskadt le elibe.

"Ja megölim Ronád, hanem, ha figyeltél rám,
 "Meghallgatod a' szót, a' mis, ime, ejs' stám,
 Gyilkom aters' ölte meg keresztül orvul,
 Hogy szived akkor, tán csak iránsam, fordul.
 5. Hestonk' szive gyuladt, keresztmre esed,
 "Csapódár szived atis' igazán nem tudta -
 Melyikkel lett volni jobb irökre beérned
 "Bünnösen csapongásal, hol er, hol az utra;
 "Csapódárságod ladj, kebelmnek störnyen,
 Ez az ok egyedül, hogy Ronád megöltém,
 "Ofszatlan keresztmed' bírní akarám én,
 "Elásd van keresztm, melyily utra is rá men.
 6. Imár, ha kistáva szivem büne, sítka -
 Jól tudom én milyén istonyu e' büntett -
 "I bárat ut elötte a' bopslura nyitva,
 "Fontol meg: jógosan isten kére büntet.
 "Éka tán ajakam meg irgalomsa kére,
 "Kerestmem' igéit ne magyarátd félre.
 "En' tárom elibed, én, a' ki tudom már,
 "Kincs földi kincs drágább a' szivnyugalomnál.
 7. Oda van, elvesztet' e' kincsed akonnal,
 "Mihelyt, haragod rám tört emelins;
 "Nem magamát vévem kiölelki hátkonnal,
 "Szivem, igazán, csak, keresztöjés' insi.
 "En' tudom, én er'lem, mi a' gyilkos' else,
 "Eleven árnyattól üldökre, kive'sver
 "Meghalok én ugys, megöl engem' e' tett!
 "Oh, hígyj Staváimnak, mikor ugy keresztet!
 "De tiszta nem hajlott szél éka Stavára;
 "Kelve'skens' ragadá a' szilaj indulat,
 "Mins' kicsi vitatöl már az erös sür lángja
 "Nem alustik el, tört leve'sebben gyulad
 "Ak kéns' e' be'stedtöl keses' tiszta bünnök
 "Bopslura, csak annál maffacsabbul' hajlott,

Gyöngyralatu söre felvillana gyossan
 I ha ott fekvék, a földre tipossan...
 9. Gyilkos Tiszta tügött a, terebhen sörse,
 I kössive megrendül e' kegyetlen sötöl;
 Lelke nyugalmát a hullámra verse,
 Valamennyi vere kebelre fordul...
 Kérse, vola nette gyászban, s komon or
 I ha jórus véret, melyet kere onsoth-
 I érte hogy e' vernek mindenik cseppjeül
 Lásd feje mindig iszonyubban sötöl.
 10. Vig étek e' hullás - sötöl végre megörvön, -
 Tavol legyen e' dus vigalom tanydtul,
 Vig kere lendüljön diadalunk sorján,
 Mitül a sör ugra vig öröme sághul.
 Senkit se Lavajon el elöbbi testem,
 Hústen jogosan, en csak a büns büntetem,
 No, rajsa visétek, hadd folylyon a' lakma;
 Ertan Tiszta is majd veletek mulat ma!
 11. Es jöttek atonnal a' vari eselédél
 Könyvbe-bomls arceral hára bomlván,
 Jött ifju dalnok komonan vélet
 I pengette dalát bus siralomban hurján.
 Keseri lett a' bor ott a' mulatóknak
 Csak sugva titokban alig alig szölkak -
 A vig kere bus lett, hókka busak enek.
 Gyokrelem a' bizony Tiszta duls skivenél.
 12. Kéber bili komját felvette, letette,
 Komját alig olsa a' gyöngyökö bor ma
 Mikensz ha skivere minden kicsi cseppje,
 Egető kinokkal maró méreg volna.
 Hol a' mulatóra, hol a' hóltra fordul,
 Ra' homlokra gyöngyös vertile csordul,
 I ha véret mindüst kumys sörme is latta -
 Se bird, mins Budnak, nem örömet sassa.

13. Gyossan halad örja idönt folyamánal,
 I augó fuzamattal a' mulak vére,
 Régi, regis dolgot, hirben ha valánal,
 Letállnak e' tenger esendes fenekére.
 I ha tudni sörárgunk rólok egy két hangot,
 Le-le kell bocsátunk a' buvár karangot,
 I felkvenj a' mélyröl a' besakars sítok,
 I káradok, keredek, mit ördenelet ott.

}
 Rége.